

Institutionen kan ikke være forpligtet til at erstatte det eventuelle tab, som skyldes tjenestemandens beslutning om at opgive sin stilling og flytte til sit foregående tjenestested, inden han har modtaget meddelelse om sin genindtræden. I så fald er institutionen berettiget til fra det beløb, der skal betales til den pågældende, at fradrage de beløb, han kunne have tjent, hvis han havde beholdt sin stilling, indtil

han modtog meddelelse om sin genindtræden

Endvidere skal godtgørelsen, i mangel af udtrykkelige vedtægtsbestemmelser eller bestemmelser, som ved analogi kan anvendes på betaling af godtgørelsen, betales i det lands valuta, hvor tjenestemanden var beskæftiget, med anvendelse af den hertil svarende justeringskoefficient.

RETSMØDERAPPORT

i sag 292/87 *

I — Faktiske omstændigheder

Som videnskabelig tjenestemand ved Det Fælles Forskningscenter i Karlsruhe havde sagsøgeren tjenestefrihed af personlige årsager fra den 1. marts 1970 til den 28. februar 1971. Han ansøgte om at genindtræde i tjenesten den 27. marts 1971.

Da ansøgningen blev afslået, anlagde han sag ved Domstolen, men fik ikke medhold i påstanden om genindtræden med virkning fra den 1. marts 1971 (dom af 2. april 1981, 785/79, Sml. s. 969); Domstolen bestemte, at der inden behandlingen af påstanden om genindtræden på et senere tidspunkt skulle indhentes en sagskyndig erklæring om, hvorvidt sagsøgeren havde de nødvendige kvalifikationer til de stillinger, der senere var opslået ledige.

På grundlag af den sagkyndige erklæring fastslog Domstolen, Anden Afdeling, ved dom af 5. maj 1983 (Sml. s. 1343), at Kommissionen var forpligtet til at lade sagsøgeren genindtræde i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 40, stk. 4, litra d), med retsvirkning fra 1. januar 1977, for så vidt angår anciennitet inden for lønklasse, løntrin og pensionsordning, og pålagde Kommissionen at betale sagsøgeren et beløb, der svarede til det nettovederlag, han ville have oppebåret, hvis han var genindtrådt i tjenesten den 1. januar 1977, og indtil hans faktiske genindtrædelse med fradrag af den nettoindtægt, han havde erhvervet ved udøvelsen af anden beskæftigelse i samme periode.

Sagsøgeren, som i mellemtiden havde været beskæftiget hos AGIP, besluttede at forlade dette arbejde med virkning fra den 30. september 1983 og underrettede Kommissionen herom ved brev af 24. september 1983. Han

* Processprog: Fransk.

genindtrådte effektivt i tjenesten den 7. marts 1984 ved anlægget i Petten, Nederlandene.

søgeren anlagt nærværende sag i henhold til artikel 91 i vedtægten for tjenestemænd og øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber; han har nedlagt følgende påstande:

Med hensyn til de beløb, som Kommissionen skulle betale sagsøgeren, blev de beregnet med fradrag, for perioden 1. januar 1977 — 30. september 1983, af de beløb, som han faktisk havde modtaget fra AGIP. For så vidt angår perioden 1. oktober 1983 — 7. marts 1984, tilbageholdte Kommissionen i det nettovederlag, som sagsøgeren ville have modtaget, den fiktive løn, han ville have oppebåret, hvis han var blevet hos AGIP, indtil han genindtrådte i tjenesten, idet den ikke mente at skulle bære den forøgelse af sagsøgerens tab, som skyldtes, at han var fratrådt sin tidligere stilling.

I protest mod denne beregningsmetode indgav sagsøger den 2. marts 1987 en klage med krav om, at den ovenfor nævnte fiktive løn ikke blev fradraget i godtgørelsen, og at godtgørelsen blev udbetalt i tyske mark med anvendelse af den justeringskoefficient, der var gældende for Karlsruhe, hvor han havde taget bopæl efter at være fratrådt stillingen hos AGIP.

Efter at denne klage var blevet afvist ved stiltiende afgørelse den 2. juli 1987, blev den afvist formelt ved en afgørelse, som blev meddelt sagsøgeren den 30. september 1987.

II — Skriftvekslingen og parternes påstande

Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 30. september 1987, har sag-

- 1) Kommissionens beslutning, hvorefter sagsøgeren fortsatte med at arbejde for AGIP, og den stiltiende afvisning af sagsøgerens klage over denne beslutning annulleres;
- 2) Kommissionens beslutning om ikke at betale den skyldige godtgørelse i tyske mark med anvendelse af den for Karlsruhe gældende justeringskoefficient og den stiltiende afvisning af sagsøgerens klage over denne beslutning annulleres;
- 3) Kommissionen tilpligtes at betale det vederlag, som sagsøgeren ville have oppebåret, hvis han var genindtrådt den 1. januar 1977, uden fradrag af de fiktive beløb, han ville have modtaget fra AGIP efter den 30. september 1983;
- 4) det statueres, at godtgørelsen skal betales i tyske mark med anvendelse af den for Karlsruhe gældende justeringskoefficient;
- 5) det bekræftes, at beløbet tillægges renter som fastslået i konklusionens punkt 2 i dommen af 5. maj 1983;
- 6) Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har i svarskriftet, som er indleveret til domstolens justitskontor den 2. december 1987, nedlagt følgende påstande:

- 1) frifindelse;
- 2) der træffes afgørelse af sagens omkostninger efter gældende regler.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (Fjerde Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Dog har Domstolen bedt sagsøgeren fremlægge skriftligt bevis for sin bopæl i Karlsruhe i den omhandlede periode og redegøre for grunden til flytningen samt betydningen heraf for den forventede genindtræden i tjenesten i Petten (Nederlandene).

III — Parternes anbringender og argumenter

Første anbringende: Kommissionens tilsættelse af de pligter, der påhvilede den i henhold til Domstolens dom af 5. maj 1983

Ifølge sagsøgeren fastsatte Domstolen i sin dom af 5. maj 1983 ikke nogen frist for hans genindtræden, hvorfor denne skulle ske straks. Endvidere fremgår det af nævnte dom såvel som af dommen af 2. april 1981, at en tjenestemand med tjenestefrihed af personlige årsager har fortrinnsstilling, når det drejer sig om genindtræden.

Under hensyn til, at en stilling blev opslået ledig under nr. KOM/R/564/83, dateret 16. juni 1983, og at en påbegyndt ansættelsesprocedure kun kan afbrydes af lovlige

grunde, som Kommissionen ikke har påvist, måtte sagsøgeren med rette antage, at den ledige stilling ville blive tildelt ham, hvorfor han besluttede at bringe sit ansættelsesforhold hos AGIP til ophør pr. 30. september 1983, hvilket han meddelte Kommissionens administration den 24. september. Han flyttede derefter til Tyskland, hvor han ejede et hus, og hvor han sidst havde haft tjenestested.

Sagsøgeren har gjort gældende, at han ikke kunne afvente Kommissionens telegram med besked om hans genindtræden, idet han i så fald kun ville have haft 2 uger til at flytte og opsig sin stilling, hvorfor han havde været nødt til at betale erstatning til AGIP for ikke at have overholdt opsigelsesfristen. Denne løsning ville have påført ham et stort tab.

Da Kommissionen ved en forsømmelse først har ladet sagsøgeren genindtræde med flere måneders forsinkelse, har den tilsidesat de forpligtelser, der påhvilede den i henhold til Domstolens dom af 5. maj 1983.

Kommissionen har benægtet, at den, som sagsøgeren har anført, skulle have udvist forsømmelighed i forbindelse med opfyldelsen af den nævnte dom. Den påpeger, at sagsøgeren selv har udvist mangel på omhu, idet det understreges i dommens præmis 13, at det påhviler ham at begrænse sit tab. I givet fald ved at søge anden beskæftigelse.

Kommissionen har indledningsvis fremhævet, at sagsøgeren ikke kunne have kendskab til den stilling, som han til sidst genindtrådte i, på det tidspunkt, da den blev ledig, idet en ledig stilling altid først opslås

internt. Det var først ved telegrammet af 24. februar 1984, hvorved Kommissionen underrettede sagsøgeren om den ledige stilling og opfordrede ham til at genindtræde i tjenesten, at han kunne få kendskab til, at stillingen var ledig.

Selv om man antog, at han kunne have fået kendskab hertil før det nævnte tidspunkt, kunne han ikke forvente at genindtræde i netop denne stilling. Ifølge dommen skulle Kommissionen nemlig lade sagsøgeren genindtræde i henhold til vedtægtens artikel 40, stk. 4, litra d), hvilket forudsætter, at der findes en ledig stilling, som svarer til tjenestemandens tjenestegruppe, kategori og lønklasse, og at tjenestemanden er i besiddelse af de fornødne kvalifikationer.

Dels har sagsøgeren imidlertid først selv benægtet at have de kvalifikationer, som var nødvendige for at beklæde den ledige stilling, som han fik underretning om. Dels kunne han ikke være sikker på at genindtræde, idet der kunne være andre tjenestemænd med tjenestefrihed af personlige årsager, som var bedre kvalificerede til stillingen. Endelig var det muligt, at ansættelsesmyndigheden ikke kunne besætte stillingen af budgetmæssige eller andre lovlige grunde, jfr. Domstolens dom af 2. april 1981 (Pizzio, 785/79, Sml. s. 969) vedrørende Kommissionens tjenestegrenes aktuelle behov og prioriteringen af de opgaver, der skal udføres.

Da Kommissionen ikke gav sagsøgeren noget løfte med hensyn til hans genindtræden før den 24. februar 1984 og i øvrigt heller ikke var forpligtet hertil, kan den ikke gøres ansvarlig for økonomiske tab, sagsøgeren

har pådraget sig ved at forlade sin stilling hos AGIP og, efter hvad han har oplyst, flytte sin bopæl til Karlsruhe.

Det er tværtimod sagsøgeren, der har undladt at udvise den omhu, som han blev pålagt i henhold til Domstolens dom af 5. maj 1983, idet han har forøget sine tab i stedet for at begrænse dem. I overensstemmelse med Domstolens praksis, jfr. dom af 1. juli 1976 (Sergy, 58/75, Sml. s. 1139) og dom af 12. juni 1986 (Sommerlatte, 229/84, Sml. s. 1805), er det derfor sagsøgeren, der bør bære tabet, som han selv har hele ansvaret for.

Andet anbringende: tilsidesættelse af pligten til at beregne godtgørelsen i tyske mark og anvende den for Karlsruhe gældende justeringskoefficient

Sagsøgeren har gjort gældende, at han, idet han efter Domstolens dom af 5. maj 1983 betragtede sin genindtræden som umiddelbart forestående, var flyttet tilbage til Karlsruhe, som var hans oprindelige tjenestested, og hvor han ejede et hus, for her at afvente sin genindtræden i tjenesten.

I mangel af en udtrykkelig bestemmelse om den valuta, hvori godtgørelsen skal betales, og den justeringskoefficient, der skal anvendes i det tilfælde, der er omhandlet i tjenestemandsvedtægtens artikel 40, skal der, ifølge sagsøgeren, gøres brug af det lands valuta og justeringskoefficient, hvor tjenestemanden har sin bopæl, idet reglerne i tjenestemandsvedtægtens artikel 41, stk. 3, afsnit 6 og 8, anvendes med de af forholdene følgende ændringer. Denne regel svarer også til gældende fællesskabsretlige bestemmelser vedrørende de beløb, sagsøgeren har krav

på ifølge vedtægtens artikler 63 og 64, samt til de almindelige principper, som Domstolen har fastslået, da dette område ikke er reguleret, jfr. dom af 31. maj 1979 (Newth, Sml. s. 1943).

Heroverfor har *Kommissionen* for det første gjort gældende, at sagsøgeren ikke har dokumenteret, at han har opgivet sin bopæl i Italien. Faktisk bor Pizziolos børn stadig i Italien, hvor de studerer ved universitetet i Bologna. Flytningen af familiens bohav er sket ikke fra Forbundsrepublikken Tyskland, men fra Bologna, og endelig har sagsøgeren ikke fremlagt noget dokument fra en myndighed, som attesterer, at han med virkning fra oktober måned 1983 har overført sin bopæl fra Bologna til Bad Herrenalb.

Kommissionen har dernæst rejst tvivl om sagsøgerens interesse i at få udbetalt de skyldige beløb i tyske mark, da modværdien i tyske mark af det beløb, som er blevet udbetalt ham i lire, kun kunne være beregnet af Kommissionen i henhold til den på markedet gældende vekselkurs og ikke ville have indbragt ham et beløb i tyske mark, der var væsentligt forskelligt fra det, som han selv kunne have opnået ved udførsel af det omhandlede beløb fra Italien.

Endelig har Kommissionen bestridt, at den i det aktuelle tilfælde skulle være forpligtet til at anvende den justeringskoefficient, som gælder for aflønningen af det i Forbundsrepublikken Tyskland tjenestegørende personale, da det er af private grunde uden forbindelse med hans arbejdsmæssige situation,

at Pizzuolo, efter eget udsagn, har opholdt sig her, således at de økonomiske virkninger heraf på ingen måde kan henføres til Kommissionen.

Kommissionen har under alle omstændigheder afvist muligheden af en analog anvendelse af de af sagsøgeren påberåbte regler og grundsætninger. Den fremhæver, at vedtægtens artikel 41 angår tjenestemænd, der står til rådighed for arbejdsgiveren, hvilket ikke var tilfældet for Pizziolos vedkommende. Med hensyn til artiklerne 63 og 64 vedrører disse kun udbetaling af vederlag til tjenestemænd, som gør tjeneste på et bestemt sted; Pizzuolo gjorde imidlertid ikke tjeneste i Forbundsrepublikken Tyskland i den omhandlede periode og kunne derfor ikke påberåbe sig en justeringskoefficient, som var fastsat under hensyn til de levevilkår, der var gældende for tjenestemænd med tjenestested i denne medlemsstat. Endelig kan de generelle principper, som blev opstillet af Domstolen i den omtalte Newth-dom heller ikke anvendes i den aktuelle sag, eftersom det lighedsprincip, hvorpå dommen er baseret, ikke kan tages til indtægt for sagsøgerens krav på anvendelse af justeringskoefficienten for Forbundsrepublikken Tyskland. Pizzuolo befandt sig nemlig ikke i samme situation som den tjenestemand, der i henhold til vedtægten nyder godt af nævnte justeringskoefficient.

G. C. Rodríguez Iglesias
Refererende dommer